

Wspomnienia....

Tak się złożyło, iż z prof. Ireną Dynowską prawie jednocześnie rozpoczęliśmy pracę w Instytucie Geografii Uniwersytetu Jagiellońskiego w połowie lat pięćdziesiątych ubiegłego wieku jako doktoranci/aspiranci; Irena Dynowska – pod kierunkiem profesora Mieczysława Klimaszewskiego, ja – pod kierunkiem profesora Antoniego Wrzoska. Również prawie równolegle przebiegał nasz rozwój naukowy i kariera zawodowa w tymże Instytucie – poprzez doktorat, habilitację, po tytuł i stanowisko profesora. Profesor Irena Dynowska pozostaje w mojej pamięci jako wzorowy i ceniony nauczyciel akademicki, jako wnikliwy badacz w zakresie swej dyscypliny – hydrologii, a równocześnie inspirujący naukowo swoich uczniów i współpracowników.

W sierpniu 1972 roku braliśmy wspólnie udział w XXII Międzynarodowym Kongresie Geograficznym w Montrealu, w Kanadzie. Mogłem tam m.in. zaobserwować aktywność naukową Ireny Dynowskiej w sekcji hydrologicznej kongresu, gdzie współuczestniczyła w pracach nad koncepcją Mapy Hydrologicznej Świata pod kierunkiem profesora Rainera Kellera z Uniwersytetu we Freiburgu (RFN). Razem też z grupą polskich uczestników Kongresu odbyliśmy szereg arcyciekawych wycieczek po Kanadzie pod kierunkiem niezapomnianego profesora Romana Zaborskiego, który osiadł po II wojnie światowej w tym kraju. Wracając jeszcze do wspomnianego prof. Kellera, godzi się wspomnieć, iż z jego inicjatywy (w czym miała zapewne swój udział i prof. Dynowska) odbyła się w 1973 roku wymienna wizyta pracowników i studentów Instytutu Geografii UJ i Instytutu Geografii we Freiburgu. W czasie dwutygodniowego wyjazdu naszego Instytutu do Freiburga mieliśmy możliwość poznać, pod kierunkiem prof. Kellera i jego współpracowników, znaczny obszar Badenii-Wirtembergii, łącznie z północną częścią Szwajcarii. Dodać tu trzeba, iż była to pierwsza oficjalna wizyta naszego Instytutu w RFN po II wojnie światowej, w dwa lata po nawiązaniu stosunków dyplomatycznych między PRL i RFN w grudniu 1970 roku. Wspomnę tu, przy okazji, niedawno zmarłego Jerzego Dynowskiego, z którym, jako przedstawiciele Instytutu Geografii UJ jeździliśmy wówczas do Warszawy, gdzie po uporczywych negocjacjach w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego uzyskaliśmy wreszcie zgodę na ten wyjazd.

Inne wspomnienia dotyczą mojej współpracy jako dyrektora Instytutu Geografii z prof. Dynowską, jako zastępcą dyrektora ds. naukowych. Pełniła swoją funkcję bardzo sumiennie, podejmując m.in. szereg cennych inicjatyw w zakresie organizacji, jak i koordynacji badań naukowych w Instytucie. Dzięki Jej zaangażowaniu i konsekwencji, działalność naukowo-badawcza w Instytucie Geografii w trudnych latach osiemdziesiątych rozwijała się pomyślnie. Wiele ważnych dla Instytutu decyzji podejmowaliśmy w duchu lojalnej współpracy.

Miałem również możliwość ściśle współpracować z Nią na innej jeszcze płaszczyźnie. Mianowicie, w 1986 roku, z rekomendacji Komitetu Nauk Geograficznych PAN, Polski Komitet UNESCO powołał prof. Irenę Dynowską na przewodniczącą polskiej sekcji geografii Wspólnej Polsko-Niemieckiej Komisji Podręcznikowej UNESCO ds. historii i geografii (Komisja ta funkcjonowała od 1972 r.). Na proponowaną mi przez Profesor Dynowską współpracę w tej sekcji chętnie przystałem, tym bardziej, iż brałem już wcześniej udział w pracach Komisji. Mając pełną świadomość wagi i znaczenia prac Wspólnej Polsko-Niemieckiej Komisji Podręcznikowej dla kształtowania stosunków polsko-niemieckich, prof. Dynowska włączyła się aktywnie w jej działalność, w szczególności zaś – w kierowanie pracą sekcji geografii. W ramach cyklicznych spotkań odbywanych w sekcji geograficznej Komisji, zorganizowała w Polsce (przy wydatnej pomocy mgr Marii Baścik) trzy wspólne konferencje geografów polskich i niemieckich, mianowicie: w Mogilanach k. Krakowa w 1987 roku, w Tarnobrzegu (1989) oraz w Poznaniu (1991), zyskując wysokie uznanie ze strony uczestników zarówno polskich, jak i niemieckich. Również dzięki Jej staraniom opublikowane zostały przez Instytut Zachodni w Poznaniu trzy tomy konferencyjne – z wymienionych pierwszych dwóch konferencji w Polsce oraz z konferencji w Trewirze (1990). Prof. Dynowska brała też oczywiście udział we wszystkich konferencjach sekcji geograficznej w Niemczech, jak również uczestniczyła, z urzędu, w posiedzeniach Prezydium Wspólnej Komisji Podręcznikowej, gdzie podejmowano decyzje odnośnie do aktualnych i przyszłych działań Komisji. Aktywna działalność prof. Dynowskiej w Polsko-Niemieckiej Komisji Podręcznikowej zarówno ta organizacyjna, jak i merytoryczna zyskała wysokie uznanie polskiej i niemieckiej strony. Jej każdorazowe wystąpienia cechowała zarówno pryncypialność w odniesieniu do nieraz spornych problemów, a zarazem postawa koncyliacyjna umożliwiająca kształtowanie partnerskich i przyjaznych relacji między stronami dyskusji. Jako uczestnik tych spotkań i dyskusji byłem świadkiem wielce pozytywnych reakcji, wyrazów uznania i sympatii okazywanych prof. Dynowskiej ze strony polskich i niemieckich członków Komisji. Toteż na wiadomość o przedwczesnej śmierci Prof. Dynowskiej wielu z nich zareagowało wyrazami głębokiego żalu i współczucia.

Cześć Jej pamięci!

